

Arrest

nr. 204 386 van 25 mei 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. VAN DER HASSELT
Sint Annalaan 608/gelijkvloers
1800 VILVOORDE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 11 augustus 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 juli 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 14 augustus 2017 met referentienummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 maart 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 april 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat V. JANS *loco* advocaat M. VAN DER HASSELT en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen als niet-begeleide minderjarige op 2 september 2012 België binnen zonder enig identiteitsdocument en vraagt op 3 september 2012 asiel aan. Op 20 maart 2013 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

1.2. Op 23 september 2013 dient verzoeker een tweede asielaanvraag in. Op 19 december 2013 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.3. Verzoeker keert terug naar Afghanistan in de periode tussen 1 maart 2017 en 5 april 2017. Verzoeker wordt hierover gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS) op 29 mei 2017.

1.4. Op 13 juli 2017 neemt de commissaris-generaal de beslissing tot opheffing van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van het dorp Shalatak (district Mihtarlam, provincie Laghman). U bent van Pashtounse origine en bent nooit naar school gegaan. U deed thuis allerlei klusjes en hoedde de dieren.

Naar aanleiding van uw asielaanvraag verklaarde u dat uw vader B. (...) als chauffeur van een tankwagen werkte. U zei dat uw vader brandstof leverde aan Amerikaanse basissen in de provincie Laghman en daarbuiten. Om die reden zou hij zijn bedreigd door de mullah en de Taliban. De Taliban zouden het voertuig van uw vader hebben aangevallen, waarbij uw vader om het leven zou zijn gekomen. Toen de mullah wat later gearresteerd werd, zouden de Taliban u van verraad hebben beschuldigd. Omdat uw leven in gevaar zou zijn geweest, werd uw vertrek uit Afghanistan geregeld.

U kwam naar België en diende hier op 2 september 2012 een eerste asielaanvraag in. Uit het Eurodacverslag bleek dat u eerder al asiel had aangevraagd in Slovenië. Hoewel de Sloveense autoriteiten instemden met uw terugname, werd u toch niet naar Slovenië teruggeleid.

Op 23 september 2013 diende u een tweede asielaanvraag in. U legde geen documenten neer.

In de beslissing van 20 december 2013 motiveerde het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) waarom er geen geloof kon worden gehecht aan de door u ingeroepen asielmotieven. Omdat uw herkomst uit het district Mihtarlam wel aannemelijk werd geacht, kreeg u de subsidiaire beschermingsstatus toegekend.

Uit informatie die aan het CGVS werd overgemaakt, blijkt dat u naar Afghanistan bent teruggekeerd. U werd op 1 maart 2017 tegengehouden in de luchthaven van Schiphol, waarbij werd vastgesteld dat u op het punt stond naar Kabul af te reizen. U verklaarde dat u van plan was op 5 april 2017 naar Amsterdam terug te keren. U bleek onder meer in het bezit van een Afghaans paspoort, afgeleverd op 18 oktober 2016 door het Afghaans consulaat in Bonn.

In een brief d.d. 12 april 2017 heeft de Dienst Vreemdelingenzaken het CGVS gevraagd om uw internationale beschermingsstatus te herzien.

Met het oog op de mogelijke herziening van uw subsidiaire beschermingsstatus en om u de gelegenheid te geven op dit nieuwe element te reageren, werd u op 29 mei 2017 door het CGVS uitgenodigd voor een nieuw gehoor.

U verklaart dat u inderdaad naar Afghanistan terugreisde omdat uw moeder ernstig ziek is. Zij heeft hart- en nierproblemen. Na in Kabul te zijn aangekomen, bent u onmiddellijk naar Jalalabad gegaan. Het is daar, meer bepaald in het Sehate Ama hospitaal, dat uw moeder medische zorgen kreeg. Omdat u schrik had voor de Taliban die nog steeds naar u op zoek zouden zijn, ging u enkel 's nachts naar het hospitaal. Overdag hield u zich schuil in de kamer die u ergens in de stad huurde. Op 27 maart 2017 bent u met uw moeder en met uw oom R. (...) naar Pakistan gegaan, waar uw moeder verder behandeld werd. Vervolgens keerden jullie naar Afghanistan terug. Op 5 april 2017 keerde u naar Amsterdam terug.

Ter staving van uw verklaringen legt u uw paspoort, een arbeidscontract en info in verband met de algemene situatie in Afghanistan neer. Op 27 juni 2017 heeft u nog enkele bijkomende stukken aan het CGVS overgemaakt.

Het betreft twee originele taskara's, drie medische attesten, alsook de enveloppe waarmee deze documenten verstuurd werden.

B. Motivering

U kreeg op 20 december 2013 subsidiaire bescherming. Uit een grondige analyse van de situatie in uw regio bleek dat er in uw regio een reëel risico bestond van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict (art 48/4 §2 c van de gecoördineerde Vreemdelingenwet). Gezien uw afkomst uit die regio, uw positie en situatie in de regio, uw hoedanigheid van burger en het tekort aan bescherming en een reëel binnenlands vluchtalternatief geloofwaardig werden, werd u de status van subsidiaire bescherming toegekend.

Ondanks het feit dat u een internationale beschermingsstatus werd toegekend blijkt duidelijk uit artikel 55/5 van de Vreemdelingenwet dat de status van subsidiaire beschermde in beginsel geen permanente status is, en dat een onderdaan van een derde land onder bepaalde omstandigheden kan ophouden een subsidiair beschermde te zijn. Artikel 55/5 Vreemdelingenwet bepaalt immers dat de hoedanigheid van subsidiair beschermde verloren gaat wanneer de omstandigheden in verband waarmee deze hoedanigheid was verleend, niet langer bestaan of zodanig gewijzigd zijn dat deze bescherming niet langer nodig is. Dit is het geval wanneer niet meer aan de voorwaarden voor verlening van de subsidiaire beschermingsstatus wordt voldaan (naar analogie HvJ, Salahadin Abdulla (C-175/08) e.a. tegen Bundesrepublik Deutschland, 2 maart 2010, para. 65). Er dient hierbij te worden nagegaan of de verandering van de omstandigheden die hebben geleid tot het toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus een voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter heeft om het reële risico op ernstige schade weg te nemen. De verandering van omstandigheden is „ingrijpend en niet-voorbijgaand” in de zin van artikel 55/5 Vreemdelingenwet, wanneer de factoren die aan het reële risico op ernstige schade ten grondslag hebben gelegen, kunnen worden geacht duurzaam te zijn weggenomen. De beoordeling of de verandering van omstandigheden ingrijpend en niet-voorbijgaand is, houdt dus in dat er geen reëel risico bestaat om te worden blootgesteld aan ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 Vreemdelingenwet. (naar analogie HvJ, Salahadin Abdulla (C-175/08) e.a. tegen Bundesrepublik Deutschland, 2 maart 2010, para. 73).

Uit de stukken waarover het CGVS beschikt en uit uw eigen verklaringen afgelegd tijdens uw gehoor blijkt dat u tijdens uw terugkeer naar Afghanistan in Jalalabad verbleven heeft, een gebied waar blijkens de informatie waarover het CGVS beschikt heden geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat een burger louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in Jalalabad te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingalternatief beschikt.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afgaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening

houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Jalalabad te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad van 9 juni 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart provinciaal district vormt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad echter groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, Surkh Rod en Chaparhar. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van Jalalabad, maar de jure in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van zelfmoordaanslagen, of aanslagen met bembommen of magnetische IED's op hun voertuigen. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden. De meeste incidenten vallen nog steeds onder de categorie security enforcements. Deze omvatten vooral arrestaties, het oprollen van wapenopslagplaatsen, en het onschadelijk maken van IED's. Hoewel dit inherent een groot potentieel inhoudt op gewelddadige incidenten, wijst dit vooral op de capaciteit van de Afghaanse veiligheidsdiensten om geweld te voorkomen.

Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond. Daarnaast vinden er ook aanslagen plaats, met of zonder aanwijsbaar doelwit, in de nabijheid van duidelijk burgerlijke infrastructuur. Niettegenstaande er sprake is van toename van het aantal burgerslachtoffers bij aanslagen in Jalalabad, blijft uit de beschikbare informatie dat het aantal burgerslachtoffers in de stad laag blijft. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is overigens niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. De stad Jalalabad blijft bovendien nog steeds een toevluchtsoord voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat IS actief is in de provincie Nangarhar, en er de Taliban en ANSF bestrijdt. IS is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Niettegenstaande er zich in de provinciehoofdstad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Verder dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in Jalalabad vestigt.

Immers, u bent een volwassen alleenstaande man die geen melding maakt van gezondheidsklachten. U spreekt Pashto, de voertaal in Jalalabad. U verklaart in België enige werkervaring te hebben opgedaan (CGVS, p.8). U was recent nog in Jalalabad en huurde er naar eigen zeggen een kamer. Dat u altijd binnen bleef en slechts tijdens de nacht buiten durfde te komen, is gezien het vastgestelde bedrieglijke karakter van uw asielrelaas allesbehalve geloofwaardig. Uw verblijf in Jalalabad laat toe te veronderstellen dat u minstens enigszins vertrouwd bent met deze stad. Over wat u daar voorts gedaan heeft en wie u daar heeft ontmoet, laat u het CGVS in het ongewisse (zie verder).

Verder kan aangenomen worden dat u een familiaal netwerk heeft in Jalalabad. Geconfronteerd met de Facebookprofielen van de persoon die de namen Shahd K. (...), Shahud K. (...) en Shahid K. (...) gebruikt, heeft u ontkend dat het uw broer betreft (CGVS, p.7). Nochtans bent u, zoals blijkt uit uw Facebookprofiel S. T. (...) bevriend met Shahid K. (...) en Shahd K. (...) (zie info administratief dossier). U argumenteert dat er wel tien mensen zijn met die naam en dat dit misschien de zoon van een oom is wiens gezicht u zich niet meer kan herinneren (CGVS, p.7), wat weinig ernstig is, te meer deze Shahid K. (...) heel wat foto's postte van de persoon waarvan u bevestigt dat het uw vader is (CGVS, p.6). Dat u halsstarrig blijft ontkennen dat dit uw broer is, doet vermoeden dat u liever geen duidelijk zicht biedt op uw familiaal netwerk. Verder blijkt uit diverse foto's dat uw vader veeleer de eigenaar was of nog steeds is van een stoffenwinkel. U zegt dat u te jong was om zoiets te weten, dat het oude foto's zijn (CGVS, p.6) en dat uw vader als chauffeur van een tankwagen voor de Amerikanen werkte (CGVS, p.8). Nogmaals dient te worden opgemerkt dat u het niet geloofwaardig heeft gemaakt dat uw vader voor de Amerikanen actief was. Wat rest is de vaststelling dat uw familie meer dan waarschijnlijk eigenaar is van een handelszaak, mogelijks in Jalalabad. Wat dit betreft, dient te worden opgemerkt dat u weigert te zeggen waar deze shop waarin uw vader meermaals gefotografeerd werd, gelegen is (CGVS, p.8). Voorts blijkt uit een van de foto's die Shahd K. (...) postte dat ook hij werkt in een winkel, die volgens de info die uw broer deelde in Jalalabad gelegen is.

Verder merkt het CGVS op dat u op uw ander Facebookprofiel (Sajed K. (...)) foto's van personen in Afghanistan postte maar dat u weigert uitleg te geven bij de mensen die op deze foto's te zien zijn. Zo zien we twee personen in een bokszaal, een persoon in Kabul en twee personen in stedelijk gebied. U beweert merkwaardig genoeg dat u deze mensen niet kent (CGVS, p.5, 6). Ook als het CGVS u een foto toont van S. T. (...) die wellicht niet toevallig voor een stoffenwinkel poseert, ontkent u dat het uw jongste broer betreft. Nochtans is hij één van uw iets meer dan dertig vrienden op Facebook en deelt hij posts met Shahd K. (...). Dat het iemand betreft die dezelfde naam heeft als uw jongste broer en ook uit Shalatak zou afkomstig zijn (CGVS, p.8), is wel zeer toevallig.

Al deze vaststellingen leiden tot de conclusie dat u weigert zicht te bieden op uw familiaal netwerk en op de verblijfplaatsen van uw familieleden. Er kan dan ook worden vermoed dat u dit weloverwogen en met een bepaald motief doet en dat u de aanwezigheid van familieleden in Jalalabad tracht te verbergen.

De vaststelling dat u over een redelijk vestigingsalternatief blijkt te beschikken wordt verder ondersteund door het feit dat u zonder noemenswaardige problemen geruime tijd in Jalalabad heeft verbleven. U zegt dat u zesentwintig dagen in Jalalabad was en dat u daar een kamer huurde (CGVS, p.3). U verklaart dat het een noodgeval betrof en dat uw moeder ernstig ziek is. U moest haar bijstaan en zocht haar elke nacht op in het hospitaal in Jalalabad. Het CGVS merkt op dat uw beweerde motief voor uw terugkeer naar Afghanistan niet geloofwaardig is. Gevraagd aan welke ziekte uw moeder lijdt, zegt u dat zij problemen heeft met de nieren en het hart (CGVS, p.3). Dit blijkt evenwel niet te stroken met uw verklaringen ten overstaan van de Koninklijke Marechaussee te Schiphol, waar u zei dat uw moeder kanker had en geopereerd werd. U zegt nu dat er van kanker en een operatie geen sprake was (CGVS, p.3, 4). Het is niet aannemelijk dat de Nederlandse autoriteiten dergelijke zaken zouden verzinnen of dat dit alles een misverstand zou betreffen. Bovendien wijst het CGVS op de opmerkelijke vaststelling dat u pas op 27 juni 2017, of een maand na het gehoor, documenten bent komen neerleggen die de medische problemen van uw moeder dienen te staven. Dit lijkt er eerder op te wijzen dat een en ander nog moest worden aangemaakt. Gezien deze vaststellingen kan het CGVS geen geloof hechten aan uw beweerde motief voor terugkeer. Bijgevolg maakt u het ook niet duidelijk waarom u naar Afghanistan terugkeerde en wat u daar heeft gedaan.

Gevraagd waarom u zich niet in Jalalabad zou kunnen vestigen, stelt u dat u daar de Taliban dient te vrezen en dat u er niemand heeft (CGVS, p.8). Echter, geen van beide zaken heeft u geloofwaardig gemaakt.

Volledigheidshalve wordt nog opgemerkt dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat personen die omwille van het geweld in Afghanistan hun toevlucht tot Jalalabad zoeken, in gehuurde woningen verblijven, of onderdak kregen bij gastgemeenschappen, vrienden of verwanten. De IDP's kunnen daarenboven rekenen op ondersteuning van verschillende internationale hulporganisaties.

Bijgevolg kan worden besloten dat de omstandigheden op grond waarvan u de subsidiaire beschermingsstatus werd verleend niet langer bestaan of zodanig zijn gewijzigd dat deze bescherming niet langer nodig is.

Op basis van artikel 57/6, lid 1, 4° juncto artikel 55/5 van de Vreemdelingenwet wordt besloten tot opheffing van de status van subsidiaire bescherming.

U haalde evenmin elementen aan waardoor u in aanmerking zou komen voor de vluchtelingenstatus op basis van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

De neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet veranderen. Uw paspoort en arbeidscontract bevestigen uw identiteit dewelke niet ter discussie staat. De originele taskara's die u een maand na het gehoor aan het CGVS heeft bezorgd, vermelden de namen Sekandar en Shahid. Wellicht wil u hiermee aantonen dat dit uw broers zijn. Het CGVS merkt op dat dit geheel ongeloofwaardig is en dat uit alles blijkt dat de personen wiens foto u tijdens het gehoor te zien kreeg uw echte broers zijn. De vaststelling dat u hier originele taskara's neerlegt en dat de houders ervan het document blijkbaar niet meer nodig hebben, bewijst overigens het zeer relatieve karakter ervan. Daarenboven moet worden vastgesteld dat uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier (COI Focus "Afghanistan – Corruptie en valse documenten" van 27 juni 2013) blijkt dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen

of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen. Dezelfde opmerking geldt voor de medische documenten. Bovendien toont u met deze documenten hoogstens aan dat uw moeder in mei 2017, ruim na uw terugkeer uit Afghanistan, enkele bloed- en urinetesten liet uitvoeren in Jalalabad. De enveloppe geeft aan dat deze door ene Amjad vanuit Angor Bagh in Jalalabad verstuurd werd. Dit lijkt er opnieuw op te wijzen dat u in Jalalabad kan rekenen op een netwerk van familie en vrienden.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/5 van de Vreemdelingenwet wordt uw subsidiaire beschermingsstatus opgeheven.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/4, 48/5, § 3, en 55/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Na een weergave van de door hem geschonden geachte wetsbepalingen laat verzoeker het volgende gelden:

“Toepassing artikel 55/5 Vreemdelingenwet

Art. 55/5 Vreemdelingenwet vereist dat het CGVS nagaat of de verandering van de omstandigheden die hebben geleid tot het toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus een voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter heeft om het reële risico op ernstige schade weg te nemen.

Zo oordeelde Uw Raad dan ook in een recent arrest (nr. 182 917 van 24 februari 2017) dat bij toepassing van artikel 55/5 Vreemdelingenwet het CGVS standpunt dient in te nemen over het voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter van de verandering van omstandigheden. Het CGVS dient tevens een antwoord te bieden op de vraag of verzoeker dwingende redenen kan aanvoeren zoals bepaald in artikel 55/5, tweede lid Vreemdelingenwet.

In de bestreden beslissing wordt hierbij als volgt stilgestaan:

Abdulla (C-175/08) e.a. tegen Bundesrepublik Deutschland, 2 maart 2010, para. 65). Er dient hierbij te worden nagegaan of de verandering van de omstandigheden die hebben geleid tot het toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus een voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter heeft om het reële risico op ernstige schade weg te nemen. De verandering van omstandigheden is „ingrijpend en niet-voorbijgaand” in de zin van artikel 55/5 Vreemdelingenwet, wanneer de factoren die aan het reële risico op ernstige schade ten grondslag hebben gelegen, kunnen worden geacht duurzaam te zijn weggenomen. De beoordeling of de verandering van omstandigheden ingrijpend en niet-voorbijgaand is, houdt dus in dat er geen reëel risico bestaat om te worden blootgesteld aan ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 Vreemdelingenwet. (naar analogie HvJ, Salahadin Abdulla (C-175/08) e.a. tegen Bundesrepublik Deutschland, 2 maart 2010, para. 73).

In de beslissing van 19 december 2013 werd verzoeker echter de subsidiaire beschermingsstatus toegekend door het CGVS op grond van volgende motivering:

Op basis van uw bevattelijke en spontaan gedemonstreerde kennis met betrekking tot uw regio van afkomst kon u het CGVS wel overtuigen wat uw afkomst uit uw regio van herkomst betreft. U maakt dus op basis van dezelfde verklaringen wel aannemelijk dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de gecoördineerde Vreemdelingenwet.

Het CGVS verwijst naar een grondige analyse van de actuele situatie in uw regio waaruit blijkt dat er in het district Mehterlam van de provincie Laghman een reëel risico bestaat van ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict (art 48/4 §2 c van de gecoördineerde

Vreemdelingenwet). Gezien uw afkomst uit die regio, uw positie en situatie in de regio, uw hoedanigheid van burger en het tekort aan bescherming en een reëel binnenlands vluchtalternatief geloofwaardig worden geacht, wordt u, rekening houdend met de actuele situatie in het district Mehterlam van de provincie Laghman, de status van subsidiaire bescherming toegekend

In de bestreden beslissing wordt niet meer teruggekomen op deze motivering en wordt de actuele situatie in de regio van herkomst van verzoeker helemaal niet nagegaan, dit terwijl er geen twijfel wordt geuit over de herkomst van verzoeker.

Het loutere feit dat verzoeker één keer teruggekeerd is naar Afghanistan om zijn zieke moeder te bezoeken in Jalalabad, wijzigt niets aan de herkomst van verzoeker.

Verzoeker is éénmalig teruggekeerd naar Afghanistan omdat zijn moeder ernstig ziek is. Gezien zij in het ziekenhuis in Jalalabad verbleef is hij daar naartoe gegaan en is hij daar gedurende zijn verblijf in Afghanistan verbleven.

Verzoeker bracht reeds stukken bij die de verklaringen van verzoeker betreffende de gezondheidssituatie van zijn moeder staven en brengt bij dit verzoekschrift nog nieuwe stukken aan. Het betreft foto's van medische attesten van zijn moeder (de originelen worden momenteel verstuurd vanuit Afghanistan en zullen bij ontvangst onmiddellijk overgemaakt worden aan Uw Raad) en een foto van zijn moeder op haar ziekbed. Verzoeker heeft ook medische documenten opgevraagd uit Pakistan, deze zouden nog verstuurd worden.

Bovenstaande toont aan dat het CGVS in de bestreden beslissing geenszins standpunt inneemt over het voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter van de verandering van omstandigheden. Nergens blijkt dat de factoren die aan de grondslag lagen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus (zie motivering beslissing 19/12/13 hierboven) kunnen worden geacht duurzaam te zijn weggenomen.

De bestreden beslissing is dan ook onjuist, minstens niet afdoende gemotiveerd.

Nood aan subsidiaire bescherming

Verzoeker is afkomstig van het dorp Shalatak, district Mihtarlam, provincie Laghman.

In het Security Council Report - June 2017 Monthly Forecast¹: Afghanistan vinden we volgende informatie terug over de situatie in Afghanistan en de provincie Laghman:

"Key Recent Developments

With no reliable agreement on the peace process and an ongoing Taliban offensive, the insurgency continues to take a heavy toll on the civilian population and Afghan security forces. During the first four months of 2017, UNAMA documented 2,181 civilian casualties, of which 715 were fatal. This casualty count is slightly lower compared with the same period last year. However, there has been a 21 percent increase in child deaths during the same period, with 283 fatalities in total, while more than 700 children have been injured. After a 14 May explosion in Laghman province that killed five children, Yamamoto again called on all parties to the conflict to take necessary precautions to avoid harming civilians and children in particular."

In het EASO - Country of Origin Information Report: Afghanistan - Security Situation² (p. 110-111) vinden we volgende informatie terug over de veiligheidssituatie in de provincie Laghman:

"Recent security trends

From 1 September 2015 to 31 May 2016, Laghman Province counted 852 security incidents. The following table provides an overview of the nature of the security incidents:

Violence targeting individuals 42

Armed confrontations and airstrikes 719

Explosions 49

Security enforcement 42

Total security incidents 852

The following table presents the number of security incidents per district in Laghman Province:

Mehtarlam 340

Qarghayi 70

Alisheng 245

Dawlat Shah 29

Alingar 168

A large-scale coordinated attack by the Taliban carried out on the district of Dawlat Shah in October 2015 was repelled by the security forces. The security forces also foiled the Taliban's plan of occupying the district. During a military operation in November 2015, in the district of Behsoud in Nangarhar, the Taliban governor for the province, Aminullah Kuchi, was captured by security forces. In December 2015, two local commanders of the Taliban militant group were killed in an aerial attack in the district of Alishing. In January 2016, a senior commander of the Taliban was killed during clashes with the Afghan military in the district of Alishing. Three other AGEs were also killed in the clash. In February, a magnetic IED attached to an ANP vehicle exploded in the city of Mehterlam. A dozen civilians were injured during this incident which took place near a bank. In March 2016, raids, armed clashes, as well as attacks by rockets and air, took place in the eastern provinces of Nangarhar, Kunar, Nuristan and Laghman. In mid-March the deputy district police chief of Nuristan (a neighbouring province of Laghman), was killed in an attack in Laghman. In April 2016, at least three policemen were killed in an insider attack, according to local security officials. The incident took place at a security post in Mehtarlam. In May 2016, a commander for the Taliban, Mullah Saboor, was killed along with three other Taliban in the district of Bad Pakh Shaitan in the village of Gum Shaidan. According to the NDS the group of Mullah Saboor was planning a suicide attack along with 11 other fighters before the commander was killed. In June 2016, a roadside bomb killed two civilians and wounded 16 others in Alisheng. Also in June, eight civilians were wounded by the détonation of a magnetic IED in the capital Mehterlam. In July 2016, a magnetic bomb attached to a police vehicle detonated in Alisheng, injuring an ALP member and six civilians. In August 2016, a magnetic bomb attached to a police vehicle detonated in Mehterlam, injuring four civilians."

In het rapport van de UN Assistance Mission in Afghanistan: Protection of Civilians in Armed Conflict - Midyear Report 2017³ wordt volgende informatie gegeven over de situatie in Afghanistan (Laghman en Nangarhar) (p.3-5):

"During the first half of 2017, armed conflict continued to cause severe harm to civilians across Afghanistan, killing and injuring civilians at levels similar to the same period last year. Between 1 January and 30 June 2017, UNAMA documented 5,243 civilian casualties (1,662 deaths and 3,581 injured), marking a decrease of less than one per cent in overall civilian casualties. Civilian deaths increased by two per cent while the number of civilians injured decreased by one per cent.³ Between 1 January 2009 and 30 June 2017, armed conflict in Afghanistan has claimed the lives of 26,512 civilians and injured 48,931 others.

Key trends observed in the first six months of 2017 include an overall decrease in civilian casualties from ground engagements and increases in civilian casualties from improvised explosive device (IED) tactics. Nineteen per cent of all civilian casualties occurred in Kabul city from suicide and complex attacks.

(...)

Kabul province continued to record the highest number of civilian casualties, mainly in Kabul city. Of the 1,048 civilian casualties (219 deaths and 829 injured) documented in Kabul province, 94 per cent resulted from suicide and complex attacks carried out by Anti-Government Elements in Kabul city. After Kabul, the highest numbers of civilian casualties occurred in Helmand, Kandahar, Nangarhar, Uruzgan, Faryab, Herat, Laghman, Kunduz and Farah provinces. In the first six months of 2017, civilian casualties increased in 15 of Afghanistan's 34 provinces, mainly due to increased attacks by Anti-Government Elements."

In het Information Centre Asylum and Migration Briefing Notes (29 mei 2017) van Germany:

Federal Office for Migration and Asylum⁴ wordt het volgende weergegeven:

"Armed clashes

Fights are continuing, with cleansing campaigns and raids carried out by the security forces as well as attacks and assaults by the insurgents, in which civilians are killed or wounded. According to press reports, the following provinces were affected during the last week: Ghazni, Paktia, Khost (southeast), Helmand, Kandahar, Uruzgan (south), Faryab (north), Kunduz, Badakhshan, Baghlan (northeast; here, the road between Pul-i-Khumri and Mazar-e Sharif and that between Kunduz and Khanabad were blocked due to fights), Ghor, Herat, Badghis, Farah (west), Nangarhar; Laghman (east), Kapisa und Logar (centre)."

In het EASO - Country of Origin Information Report: Afghanistan - Security Situation⁵ (p. 113-114) vinden we volgende informatie terug over de veiligheidssituatie in de provincie Nangarhar en meer specifiek Jalalabad:

"Recent security trends

From 1 September 2015 to 31 May 2016, Nangarhar Province counted 1,901 security incidents. The following table provides an overview of the nature of the security incidents:

Violence targeting individuals 127
Armed confrontations and airstrikes 1,049
Explosions 199
Security enforcement 460
Non-conflict related incidents 55
Other incidents 11
Total security incidents 1,901

The following table presents the number of security incidents per district in Nangarhar Province:

Achin 250
Bihsud 158
Hisarak 142
Jalalabad 135
Mohmand Dara 127
Surkh Rod 125
Bati Kot 114
Khogyani 113
Shinwar 102
Chaparhar 98
Dih Bala 92
Kot 91
Pachir Wa Agam 73
Lal Pur 50
Rodat 50
Nazyan 44
Sherzad 35
Kama 27
Goshta 25
Kuz Kunar 24
Dur baba 18
Dar-i Nur 8

The overall security situation in the province of Nangarhar is volatile. In August 2016, Tolo News indicated Nangarhar was the most volatile province in Afghanistan.

In the provincial capital Jalalabad, in October 2015, a remote-controlled IED exploded against a minibus carrying staff of Afghanistan Independent Human Rights Commission (AIHRC), killing two human-rights workers and injuring six others. A plane crash in the same month killed 11 people, including service members of the United States. The incident took place at Jalalabad airport. The Taliban claimed responsibility for the incident, stating via social media that it shot down the plane. In December 2015, five people were killed by a suicide bomb in Jalalabad. This happened during the detention of Russian-speaking people who, according to an official source, were planning to join IS. Among the detained were five men, one female and three children. In January 2016, 13 civilians were killed and 14 others were injured in a suicide attack in Jalalabad City. The Afghan security forces killed two gunmen following a suicide bomb attack near the Pakistani consulate. According to a high-ranking Afghan official, seven Afghan servicemen were killed during the incident, and seven others were injured. It was stated that three civilians were also injured. IS claimed responsibility for the attack which took place in January 2016. In March 2016, a suicide bomber detonated a vehicle filled with explosives outside the entrance of the Indian consulate in Jalalabad, killing two people and injuring 19 others. In July 2016, two civilians were killed and 17 others wounded in a suicide attack in Jalalabad City. In August 2016, three people playing sports were injured in a landmine blast in Jalalabad.

In September 2015, during clashes between security forces and IS in the district of Achin, 35 AGEs were killed. According to an official source two soldiers were killed and another two were wounded. In October, the NDS arrested AGEs in Nangarhar. The AGEs were involved in several terrorist activities, including planting landmines and assassinating prominent figures. The AGEs initially planned to attack military and civilian vehicles. Also a variety of arms were found in their possession. The district chief of Achin stated in November 2015 that AGEs had attacked a security checkpoint in Abdul Khel. During clashes that lasted for hours, the security forces killed a dozen IS fighters and wounded several others. During clashes in January 2016, security forces killed 15 IS AGEs. Initially the AGEs planned to attack a security post in the area of Saluram Farm in the district of Bati Kot. An unspecified number of AGEs were wounded in this incident. No civilian casualties were reported, although a police officer suffered light injuries. During a US airstrike in February 2016, the "Voice of the Caliphate", an IS-operated radio

station, was destroyed. The "Voice of the Caliphate" was illegally broadcasting throughout Nangarhar, calling on fighters to join the group. In March 2016, security forces foiled an IS plan to attack security posts in the areas of Deh Sarak und Pansar in the district of Achin. Twenty four rebels were killed. According to officials, 12 people died in April 2016 when a suicide bomber drove his rickshaw into a bus full of members of the AN A. An additional 38 were injured. During 24 hours in May 2016, at least a dozen IS fighters were killed during various NATO drone strikes in Nangarhar. In June 2016, IS fighters overran several ANSF posts in the district of Kot. They also torched civilian houses, causing the displacement of hundreds of families from Kot, and abducted inhabitants.

According to reports, approximately 100 strikes against IS in Khorasan were conducted by the US forces in the first three months of 2016. It was reported that IS violence prevented 33,000 children from attending school in the districts of Achin, Haskamena, and Kot."

Er zijn dan ook zwaarwegende gronden om aan te nemen dat wanneer verzoeker terugkeert naar Afghanistan (zowel provincie Laghman als de stad Jalalabad), hij een reëel en persoonlijk risico loopt op ernstige schade.

De beslissing van het CGVS maakt dan ook een schending uit van artikel 48/4 Vreemdelingenwet.

Geen intern beschermingsalternatief

Volgens het algemeen standpunt van UNHCR is, om van een intern beschermingsalternatief te kunnen spreken, een kwalitatief alternatief vereist. Nadat het relevante karakter van het intern beschermingsalternatief werd onderzocht (Is het toegankelijk? Kan de vervolging of de mishandeling er vermeden worden?), dient eveneens de redelijkheid van de verwachting zich er te vestigen geanalyseerd te worden.

Dit onderzoek dient op individuele basis te gebeuren en houdt rekening met zowel de individuele omstandigheden als met de algemene omstandigheden in dat deel van het land van herkomst.

Wat betreft Afghanistan wijzen de specifieke aanbevelingen van UNHCR op het uitzonderlijk karakter van het intern beschermingsalternatief. Bij de evaluatie van een concreet intern beschermingsalternatief moet rekening gehouden worden met de algemene kwetsbaarheid van de bevolking, de context van regelmatige gedwongen verplaatsingen van veel Afghanen, de structurele aanwezigheid van IDP's en de moeilijkheden die uit het buitenland teruggekeerde Afghanen ondervinden om zich te hervestigen. Het onderscheid tussen deze verschillende groepen kan bijna niet meer gemaakt worden door de humanitaire operatoren op het terrein.⁶

UNHCR formuleert specifieke voorwaarden die in aanmerking moeten genomen worden bij het bepalen van een intern beschermingsalternatief in de Afghaanse context. UNHCR formuleert het als volgt⁷:

"To assess the reasonableness of a proposed IFA/IRA outside areas controlled by AGEs or affected by active conflict, particular attention must be given to:

- (i) the availability of traditional support mechanisms, provided by members of the applicant's extended family or members of his or her ethnic group;
- (ii) access to shelter in the proposed area of relocation;
- (iii) the availability of basic infrastructure and access to essential services in the proposed area of relocation, such as sanitation, health care and education;
- (iv) the presence of livelihoods opportunities, including access to land for Afghans originating from rural areas; and
- (v) the scale of internal displacement in the proposed area of relocation."

In de bestreden beslissing stelt het CGVS dat verzoeker zich in Jalalabad zou kunnen vestigen en oordeelt dat verzoeker over een redelijk vestigingsalternatief blijkt te beschikken. Het CGVS steunt zich hiervoor op een analyse van de veiligheidssituatie in Jalalabad en het feit dat verzoeker over een familiaal netwerk in de stad zou beschikken.

Verzoeker herhaalt echter dat zijn familie helemaal niet in Jalalabad verblijft, hij er helemaal geen sociaal netwerk heeft en dat hij daar dan ook helemaal geen steun moet verwachten. Verzoeker herhaalt zijn verklaringen betreffende de aangehaalde personen op facebook, het gaat niet om zijn broers.

Er moet vastgesteld worden dat het CGVS zich bij deze beslissing voornamelijk steunt op een beoordeling over de veiligheidssituatie in Jalalabad (waar verzoeker het niet mee eens is, zie veiligheidssituatie in Jalalabad zoals hierboven aangehaald), maar er echter geen bruikbare informatie wordt bijgebracht over het werkaanbod, toegang tot huisvesting en andere basisrechten.

Deze informatie is nochtans noodzakelijk om de redelijkheid van het intern beschermingsalternatief te bepalen, als men rekening wil houden met de individuele omstandigheden van de zaak. We blijven dus in het ongewisse wat betreft de feitelijke levensomstandigheden van verzoeker in Jalalabad.

Verzoeker wenst erop te wijzen dat hij nooit naar school ging en in Afghanistan nooit gewerkt heeft. De omstandigheid waarin een jongeman van amper 21 jaar teruggestuurd zou worden naar een grootstad die hij slechts beperkt kent, houdt een reëel risico in op schade aangezien zijn bestemming, zijn welzijn aldaar geheel onzeker is.

Verzoeker meent dan ook dat in de bestreden beslissing onvoldoende rekening werd gehouden met de persoonlijke omstandigheden van verzoeker bij de beoordeling van het redelijk karakter van het intern vluchtalternatief in de stad Jalalabad. In deze wordt verwezen naar een eerder arrest van Uw Raad (nr. 112 145 van 17 oktober 2013) waarin u deze kritiek bijtrad.

Conclusie

Verzoeker werd in 2013 de subsidiaire beschermingsstatus toegekend op grond van de situatie in zijn regio van herkomst (provincie Laghman) en tekort aan reëel binnenlands vluchtalternatief. De situatie in zijn regio van herkomst blijkt nog steeds een risico in te houden van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Dit wordt echter niet nagegaan in de bestreden beslissing.

Het feit dat verzoeker voor een heel korte periode teruggekeerd is naar Afghanistan om zijn ernstig zieke moeder te bezoeken, wijzigt niets aan de reeds bestaande gronden voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus en toont zeker niet aan dat ze kunnen worden geacht duurzaam te zijn weggenomen.

Verzoeker ging op ziekenbezoek bij zijn moeder in Jalalabad. Het feit dat zijn moeder in het ziekenhuis lag in Jalalabad vormt de enige reden waarom verzoeker tijdens zijn verblijf in Afghanistan in Jalalabad verbleef. De vrees die verzoeker had tijdens zijn verblijf in Jalalabad (hij kwam enkels 's nachts buiten) en de algemene situatie in Jalalabad tonen aan dat dit geen reëel binnenlands vluchtalternatief vormt.

Artikelen 55/5, 48/4 en 48/5, §3 van de Vreemdelingenwet, in samenhang met de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen worden dan ook geschonden."

2.2. Stukken

2.2.1. Als bijlage aan het verzoekschrift worden medische documenten met betrekking tot verzoekers moeder en een foto van verzoekers moeder gevoegd.

2.2.2. Op 5 april 2018 brengt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota bij samen met de COI Focus "Afghanistan Veiligheidssituatie in Jalalabad" van 20 februari 2018, het EASO Country of Origin Information Report "Afghanistan. Security Situation" van december 2017, p. 1-68 en 195-201 en de COI Focus "Afghanistan Corruptie en documentenfraude" van 21 november 2017.

2.2.3. Ter terechtzitting legt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota met de volgende overtuigingsstukken neer:

- een foto waaruit zou blijken dat zijn moeder in het ziekenhuis heeft verbleven;
- medische documenten waaruit de opname van zijn moeder in het ziekenhuis zou blijken;
- het medisch boekje van zijn moeder;
- de originele envelop waarmee de voorgaande stukken werden verzonden;
- het rapport "International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan" van UNHCR van 12 maart 2018;

- het jaarlijks rapport "Afghanistan. Protection of civilians in armed conflict" van UNAMA van februari 2018;
- het EASO Country of Origin Information Report "Afghanistan. Security Situation" van december 2017, p. 1-8 en 193-199.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.2. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk artikel 57/6, eerste lid, 4°, *iuncto* artikel 55/5 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de aan verzoeker toegekende subsidiaire beschermingsstatus wordt opgeheven omdat de omstandigheden op grond waarvan hem deze status werd verleend niet langer bestaan of zodanig zijn gewijzigd dat deze bescherming niet langer nodig is, nu verzoeker zich aan de bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst kan onttrekken door zich in Jalalabad te vestigen, waar hij over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt. Deze vaststellingen worden in de bestreden beslissing uitvoerig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het enig middel kan wat dit betreft niet worden aangenomen.

2.3.3. Beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus

Artikel 55/5 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"De subsidiaire beschermingsstatus die werd toegekend aan een vreemdeling wordt opgeheven wanneer de omstandigheden op grond waarvan de subsidiaire beschermingsstatus werd verleend, niet langer bestaan of zodanig zijn gewijzigd dat deze bescherming niet langer nodig is. Er dient hierbij te worden nagegaan of de verandering van de omstandigheden die hebben geleid tot het toekennen van

de subsidiaire beschermingsstatus een voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter heeft om het reële risico op ernstige schade weg te nemen.

Het eerste lid is niet van toepassing op een persoon met de subsidiaire beschermingsstatus die dwingende redenen, voortvloeiende uit vroegere ernstige schade, kan aanvoeren om te weigeren de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, of, in het geval van een staatloze, van het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, in te roepen.”

Te dezen werd verzoeker bij beslissing van de commissaris-generaal van 19 december 2013 de subsidiaire beschermingsstatus toegekend omdat er op dat ogenblik in zijn regio van herkomst, met name het district Mehterlam van de provincie Laghman, een reëel risico op ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger bestond als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict en omdat hij een burger was voor wie op dat ogenblik het tekort aan bescherming en aan een reëel binnenlands vluchtalternatief geloofwaardig werden geacht.

Middels de thans bestreden beslissing heeft de commissaris-generaal de op 19 december 2013 aan verzoeker toegekende subsidiaire beschermingsstatus op en dit op grond van artikel 57/6, eerste lid, 4°, *iuncto* het hierboven aangehaalde artikel 55/5 van de Vreemdelingenwet. Daarbij wordt gemotiveerd dat niettegenstaande verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend, de omstandigheden op grond waarvan hem deze status werd verleend niet langer bestaan en dat deze bijgevolg wordt opgeheven op grond van artikel 55/5 van de Vreemdelingenwet, waarbij zeer uitvoerig wordt toegelicht dat verzoeker inmiddels over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt in de stad Jalalabad.

Artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, op grond waarvan aan verzoeker initieel de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend, beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Afghanistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Ingevolge artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien de asielzoeker in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees heeft voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade loopt, of indien hij er toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/5, § 2, en indien hij op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land, en redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er zich vestigt. Bij de beoordeling of de asielzoeker een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade loopt, of toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in een deel van het land van herkomst, wordt rekening gehouden met de algemene omstandigheden in dat deel van het land en met de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker.

Daar waar de commissaris-generaal op 19 december 2013 voor verzoeker het tekort aan een reëel binnenlands vluchtalternatief nog geloofwaardig achtte, meent hij thans dat verzoeker zich aan de bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst kan onttrekken door zich in de stad Jalalabad te vestigen, waar hij over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt. De commissaris-generaal komt vooreerst na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie dat er voor burgers in de stad Jalalabad geen reëel risico op ernstige schade bestaat in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Dit wordt in de bestreden beslissing als volgt toegelicht:

“Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd

door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Jalalabad te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad van 9 juni 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart provinciaal district vormt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad echter groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, Surkh Rod en Chaparhar. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van Jalalabad, maar de jure in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van zelfmoordaanslagen, of aanslagen met bembommen of magnetische IED's op hun voertuigen. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden. De meeste incidenten vallen nog steeds onder de categorie security enforcements. Deze omvatten vooral arrestaties, het oprollen van wapenopslagplaatsen, en het onschadelijk maken van IED's. Hoewel dit inherent een groot potentieel inhoudt op gewelddadige incidenten, wijst dit vooral op de capaciteit van de Afghaanse veiligheidsdiensten om geweld te voorkomen.

Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond. Daarnaast vinden er ook aanslagen plaats, met of zonder aanwijsbaar doelwit, in de nabijheid van duidelijk burgerlijke infrastructuur. Niettegenstaande er sprake is van toename van het aantal burgerslachtoffers bij aanslagen in Jalalabad, blijft uit de beschikbare informatie dat het aantal burgerslachtoffers in de stad laag blijft. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is overigens niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. De stad Jalalabad blijft bovendien nog steeds een toevluchtsoord voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat IS actief is in de provincie Nangarhar, en er de Taliban en ANSF bestrijdt. IS is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asiëlzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Niettegenstaande er zich in de provinciehoofdstad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken."

Deze informatie wordt genoegzaam bevestigd in de door verwerende partij bij aanvullende nota van 5 april 2018 aangebrachte COI Focus "Afghanistan Veiligheidssituatie in Jalalabad" van 20 februari 2018 en het bij dezelfde aanvullende nota aangebrachte EASO Country of Origin Information Report "Afghanistan. Security Situation" van december 2017 (zie: rechtsplegingsdossier, stuk 7).

Verzoeker verwijt de commissaris-generaal in de bestreden beslissing niet meer te zijn teruggekomen op de motieven van de beslissing waarbij hem de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend en de actuele situatie in zijn regio van herkomst niet te zijn nagegaan. Door thans van oordeel te zijn dat verzoeker in de stad Jalalabad over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt, terwijl destijds werd geoordeeld dat het tekort aan een reëel binnenlands vluchtalternatief geloofwaardig werd geacht, komt de commissaris-generaal echter wel degelijk terug op de motieven van de beslissing waarbij aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend. Aangezien de commissaris-generaal thans van oordeel is dat verzoeker over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Jalalabad diende hij bovendien de actuele situatie in verzoekers regio van herkomst niet meer na te gaan. De omstandigheid dat niet wordt getwijfeld over de herkomst van verzoeker doet hieraan geen afbreuk. Verzoekers verwijzingen in het verzoekschrift naar rapporten met betrekking tot de veiligheidssituatie in de provincie Laghman zijn dan ook niet dienstig.

Door met betrekking tot de veiligheidssituatie in de provincie Nangarhar, en meer specifiek in de stad Jalalabad, in het verzoekschrift nog te verwijzen naar het EASO Country of Origin Information Report "Afghanistan. Security Situation" van november 2016, maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij, wanneer hij terugkeert naar Afghanistan, een reëel en persoonlijk risico loopt op ernstige schade. In zoverre uit deze informatie blijkt dat er zich in de provinciehoofdstad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er immers geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten waarbij verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige schade zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier niet correct, dan wel niet langer actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Ook uit de COI Focus "Afghanistan Veiligheidssituatie in Jalalabad" van 20 februari 2018 en het EASO Country of Origin Information Report "Afghanistan. Security Situation" van december 2017 (zie: rechtsplegingsdossier, stuk 7) blijkt niet dat er actueel voor burgers in de stad Jalalabad een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet is.

Het rapport "International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan" van UNHCR van 12 maart 2018 en het jaarlijks rapport "Afghanistan. Protection of civilians in armed conflict" van UNAMA van februari 2018, beide door verzoeker ter terechtzitting bij een aanvullende nota neergelegd, hebben niet specifiek betrekking op de veiligheidssituatie in de stad Jalalabad. Bijgevolg blijkt ook uit deze rapporten niet dat er actueel voor burgers in de stad Jalalabad een reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

De Raad is voorts samen met de commissaris-generaal van oordeel dat, rekening houdend met verzoekers persoonlijke omstandigheden, van verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij zich in de provinciehoofdstad Jalalabad vestigt.

Zo wordt in de bestreden beslissing terecht opgemerkt dat *“UNHCR aanvaardt (...) dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften”* en dat rekening houdend met zijn persoonlijke omstandigheden van verzoeker redelijkerwijs verwacht kan worden dat hij zich in Jalalabad vestigt. Verzoeker is immers een volwassen alleenstaande man die geen melding maakt van gezondheidsklachten, Pashtou – i.e. de voertaal in Jalalabad – spreekt en verklaart in België enige werkervaring te hebben opgedaan. Dat verzoeker in Afghanistan nooit gewerkt heeft, doet hieraan geen afbreuk. Verzoeker was tijdens zijn verblijf in Afghanistan immers nog minderjarig, dus hieruit kan niet worden afgeleid dat hij er thans geen toegang zou hebben tot de arbeidsmarkt.

Verzoeker verwijst in het verzoekschrift naar een passage uit het rapport *“UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan”* van 19 april 2016 waar specifieke voorwaarden worden geformuleerd die in aanmerking moeten worden genomen bij het bepalen van een intern vestigingsalternatief in de Afghaanse context. Deze passage heeft evenwel betrekking op het intern vestigingsalternatief voor personen die vervolging riskeren en dus niet op verzoeker, aan wie op 19 december 2013 de vluchtelingenstatus werd geweigerd. De verwijzing naar deze passage en de conclusies die verzoeker eruit trekt met betrekking tot het onderzoek naar de redelijkheid van een intern vestigingsalternatief, zijn *in casu* dan ook niet dienstig. Aldus slaagt verzoeker er niet in de opmerking in de bestreden beslissing dat uit deze Guidelines blijkt dat *“UNHCR aanvaardt (...) dat alleenstaande mannen en getrouw(d)e koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften”* te weerleggen of te ontcrachten.

Daarbij komt dat op basis van de volgende gronden kan worden aangenomen dat verzoeker een familiaal netwerk heeft in Jalalabad:

“Geconfronteerd met de Facebookprofielen van de persoon die de namen Shahd K. (...), Shahud K. (...) en Shahid K. (...) gebruikt, heeft u ontkend dat het uw broer betreft (CGVS, p.7). Nochtans bent u, zoals blijkt uit uw Facebookprofiel S. T. (...) bevriend met Shahid K. (...) en Shahd K. (...) (zie info administratief dossier). U argumenteert dat er wel tien mensen zijn met die naam en dat dit misschien de zoon van een oom is wiens gezicht u zich niet meer kan herinneren (CGVS, p.7), wat weinig ernstig is, te meer deze Shahid K. (...) heel wat foto's postte van de persoon waarvan u bevestigt dat het uw vader is (CGVS, p.6). Dat u halsstarrig blijft ontkennen dat dit uw broer is, doet vermoeden dat u liever geen duidelijk zicht biedt op uw familiaal netwerk. Verder blijkt uit diverse foto's dat uw vader veeleer de eigenaar was of nog steeds is van een stoffenwinkel. U zegt dat u te jong was om zoiets te weten, dat het oude foto's zijn (CGVS, p.6) en dat uw vader als chauffeur van een tankwagen voor de Amerikanen werkte (CGVS, p.8). Nogmaals dient te worden opgemerkt dat u het niet geloofwaardig heeft gemaakt dat uw vader voor de Amerikanen actief was. Wat rest is de vaststelling dat uw familie meer dan waarschijnlijk eigenaar is van een handelszaak, mogelijks in Jalalabad. Wat dit betreft, dient te worden opgemerkt dat u weigert te zeggen waar deze shop waarin uw vader meermaals gefotografeerd werd, gelegen is (CGVS, p.8). Voorts blijkt uit een van de foto's die Shahd K. (...) postte dat ook hij werkt in een winkel, die volgens de info die uw broer deelde in Jalalabad gelegen is. Verder merkt het CGVS op dat u op uw ander Facebookprofiel (Sajed K. (...)) foto's van personen in Afghanistan postte maar dat u weigert uitleg te geven bij de mensen die op deze foto's te zien zijn. Zo zien we twee personen in een bokszaal, een persoon in Kabul en twee personen in stedelijk gebied. U beweert merkwaardig genoeg dat u deze mensen niet kent (CGVS, p.5, 6). Ook als het CGVS u een foto toont van S. T. (...) die wellicht niet toevallig voor een stoffenwinkel poseert, ontkent u dat het uw jongste broer betreft. Nochtans is hij één van uw iets meer dan dertig vrienden op Facebook en deelt hij posts met Shahd K. (...). Dat het iemand betreft die dezelfde naam heeft als uw jongste broer en ook uit Shalatak zou afkomstig zijn (CGVS, p.8), is wel zeer toevallig.”

Door te stellen dat zijn familie helemaal niet in Jalalabad verblijft, dat hij in Jalalabad helemaal geen sociaal netwerk heeft en dat de aangehaalde personen op “Facebook” zijn broers niet zijn, beperkt verzoeker zich tot een herhaling van wat hij eerder tijdens het gehoor voor het CGVS reeds verklaard heeft. Het louter herhalen van zijn verklaringen is echter niet van aard om de motieven van de bestreden

beslissing te ontcrachten (cf. RvS 10 maart 2006, nr. 156.221 en RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt derhalve aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen. Verzoeker blijft hiertoe aldus in gebreke. Op basis van de hierboven aangehaalde vaststellingen kan dan ook samen met de commissaris-generaal worden geconcludeerd dat verzoeker weigert zicht te bieden op zijn familiaal netwerk en op de verblijfplaatsen van zijn familieleden en dat verzoeker dit vermoedelijk weloverwogen en met een bepaald motief doet en de aanwezigheid van familieleden in Jalalabad tracht te verbergen.

Voorts betwist verzoeker niet dat hij nadat hem de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend nog vrijwillig is teruggekeerd naar Afghanistan en dat hij daar zonder noemenswaardige problemen in de stad Jalalabad heeft verbleven. Tevens laat verzoeker het motief in de bestreden beslissing dat het gezien het vastgestelde bedrieglijk karakter van zijn asielaanvraag allesbehalve geloofwaardig is dat hij in Jalalabad altijd binnen bleef en slechts tijdens de nacht buiten durfde te komen volledig ongemoeid. In tegenstelling tot wat hij in het verzoekschrift voorhoudt, kan dan ook worden aangenomen dat verzoeker minstens enigszins vertrouwd is met de stad Jalalabad.

Verzoeker haalt verder aan dat de commissaris-generaal geen bruikbare informatie aanbrengt over het werkaanbod, toegang tot huisvesting en andere basisvereisten. Wat betreft de toegang tot huisvesting heeft de commissaris-generaal nochtans klaar en duidelijk gemotiveerd dat *“uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat personen die omwille van het geweld in Afghanistan hun toevlucht tot Jalalabad zoeken, in gehuurde woningen verblijven, of onderdak kregen bij gastgemeenschappen, vrienden of verwanten”* en dat de *“IDP’s (...) daarenboven (kunnen) rekenen op ondersteuning van verschillende internationale hulporganisaties”*. Uit verzoekers verklaringen blijkt trouwens dat hij er naar eigen zeggen in geslaagd is gedurende ongeveer een maand in Jalalabad een kamer te huren en er aldus onderdak te vinden. Tevens kan van hem, gezien zijn profiel als alleenstaande, gezonde jongeman met beroepservaring die de voertaal in Jalalabad spreekt redelijkerwijze worden verwacht dat hij aldaar tevens een inkomen kan vergaren waarmee hij de nodige huisvesting en levensmiddelen kan bekomen. Ten slotte maakt verzoeker met zijn algemene, theoretische betoog niet aannemelijk dat hij bij een terugkeer naar de stad Jalalabad geconfronteerd zou worden met socio-economische moeilijkheden die een dermate niveau van hardheid bereiken dat zij zouden oplopen tot een mensonterende behandeling in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet. In het dossier van verzoeker zijn er alvast geen elementen aanwezig die een dergelijke situatie in zijn hoofde suggereren. Ten overvloede kan er hierbij nog op worden gewezen dat verzoeker, op het CGVS gevraagd om welke redenen, andere dan zijn vrees voor de taliban, hij niet in Jalalabad zou kunnen wonen, enkel antwoordde dat hij daar niemand heeft (adm. doss., stuk 5, hoorverslag 29 mei 2017, p. 8). Van enige problematiek van huisvesting of werkgelegenheid heeft verzoeker dus zelf geen gewag gemaakt, hoewel hij hiertoe de mogelijkheid had.

Daargelaten de vraag wat de ware reden was van zijn vertrek naar Jalalabad, blijkt uit het voorgaande genoegzaam dat de omstandigheden op grond waarvan de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker werd toegekend niet langer bestaan of dermate gewijzigd zijn dat deze bescherming niet langer nodig is en dat de commissaris-generaal dan ook op goede gronden toepassing heeft gemaakt van artikel 55/5 van de Vreemdelingenwet. Ten tijde van het nemen van de beslissing van de commissaris-generaal van 19 december 2013 tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus was er in hoofde van verzoeker immers nog geen sprake van een intern vestigingsalternatief, terwijl er thans voor hem in de stad Jalalabad een redelijk en veilig vestigingsalternatief aanwezig is. Uit hetgeen voorafgaat blijkt ook dat de verandering van de omstandigheden, met name de mogelijkheid op een veilig en redelijk vestigingsalternatief in de stad Jalalabad, een voldoende ingrijpend en niet voorbijgaand karakter in de zin van voormeld artikel 55/5 heeft om het reële risico op ernstige schade weg te nemen. Daargelaten de situatie in zijn regio van herkomst, beschikt verzoeker in de stad Jalalabad dus over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief in de zin van artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet.

In acht genomen wat voorafgaat kon de commissaris-generaal op grond van artikel 55/5 van de Vreemdelingenwet met recht besluiten tot de opheffing van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.4. Het enig middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De opheffing van de subsidiaire beschermingsstatus wordt bevestigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftwintig mei tweeduizend achttien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN